

Sygn. akt III KK 86/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **H. D.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 marca 2022 r.
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II (...), Sąd Rejonowy w C. uznał H. D. za winnego popełnienia występku z art. 200 § 1 k.k. i wymierzył mu dwóch lat pozbawienia wolności. Ponadto Sąd ten orzekł wobec wyżej wymienionego środki karne.

Pomimo zaskarżenia tego wyroku apelacjami wniesionymi przez oskarżyciela publicznego i obrońcę skazanego Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok sądu *meriti*.

Od rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca skazanego H. D.. Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazując w tym drugim zarzucie na nienależytą obsadę sądu odwoławczego rozpoznającego sprawęskazanego, w którym miała zasiadać sędzia M. S., powołana na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S. postanowieniem Prezydenta RP z dnia 22 grudnia 2020 r., na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 11 marca 2020 r., co w świetle uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego skutkuje uznaniem, iż wymieniona sędzia została powoływana na zajmowane obecnie stanowisko w sposób wadliwy, naruszający standardy niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 karty Praw podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Jednocześnie w piśmie z dnia 26 stycznia 2022 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) obrońca skazanego zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...), do czasu rozpoznania kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 listopada 2021 r., wydanego w sprawie o sygn. IV Ka (...), utrzymującego w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji. W treści tego wniosku obrońca argumentował, że w sprawie z uwagi na przytoczony wyżej zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wystąpiło wysokie prawdopodobieństwo uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny i dlatego nie został uwzględniony.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

Na wstępie niniejszych rozważań należy przypomnieć, że instytucja z art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch

warunków, to jest wystąpienia sytuacji znacznego prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Dokonana przez Sąd Najwyższy na potrzeby rozpatrzenia przedmiotowego wniosku analiza zarzutów podniesionych przez autora kasacji doprowadziła do konstatacji, że pomimo stosunkowo obszernego uzasadniania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jak również dużego stopnia szczegółowości, nie są zarzuty te zasadne w stopniu, który doprowadziłby Sąd do przekonania, iż należy wstrzymać wykonalność zakwestionowanego rozstrzygnięcia.

Dotyczy to w pierwszym rzędzie zarzutu opartego o bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Podzielając pogląd autora kasacji o znaczeniu uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, a w szczególności jej pkt. 2 zauważyć należy, że na chwilę obecną uznanie, że w konkretnej sprawie karnej mamy do czynienia z nienależytą obsadą sądu wymaga przeprowadzenia testu wskazującego na naruszenie standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Taki test wymaga z kolei uzyskania przez Sąd Najwyższy dokumentacji związanej z procesem nominacyjnym na sędziego Sądu Okręgowego w S. M. S..

Co więcej, akcentowana przez obrońcę kwestia nienależytej obsady sędziów sądów powszechnych powołanych na stanowiska w konsekwencji uchwał Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3) – zarzut z pkt. 2 kasacji – będzie przedmiotem rozpoznania powiększonego składu Sądu Najwyższego w Izbie Karnej w związku z przekazaniem przez Sąd Najwyższy – postanowieniem z dnia 9 marca 2022 r., I KZP13/21 – zagadnieniem prawnym wymagającym zasadniczej wykładni ustawy, a dotyczącym wprost przedmiotowej materii. W związku z powyższymi zaszłościami, przesądzenie na obecnym etapie wstępnego badania sprawy przez Sąd Najwyższy

wadliwości wyroku Sądu odwoławczego jako dotkniętego wadą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, iż wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że obrońca skazanego w dniu 17 stycznia 2022 r. (data prezentaty Sądu Rejonowego w C.) złożył na podstawie art. 9 § 4 k.k.w. wniosek o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności wobec skazanego H. D. do czasu rozpoznania wniosku o odroczenia wykonania tej kary, który uzasadniony został względami natury osobistej i rodzinnej. Nie ulega wątpliwości, że to właśnie ten tryb określony przepisami prawa karnego wykonawczego (art. 151 § 1 k.k.w.) jest w takim wypadku właściwy, a nie art. 532 § 1 k.p.k., dla zastosowania którego istotne są odmienne, a wyszczególnione na wstępie niniejszego uzasadnienia, przesłanki.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.